

ת"פ 14715/03/17 - מדינת ישראל נגד מנשה ארביב

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 14715-03-17 מדינת ישראל נ' ארביב

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מנשה ארביב

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד הילה אדלמן

ב"כ הנאשם: עו"ד רזניק, עו"ד סרטל

הנאשם בעצמו

גזר דין

כתב האישום

במסגרת הסדר טיעון, גובש בין הצדדים כתב אישום מתוקן ולפיו הודה הנאשם והורשע בעבירה של אי מילוי חובה רשמית, לפי סעיף 285 לחוק העונשין.

כן הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש, שתמציתן תובא להלן.

בתקופה שבין ינואר 2010 לשלהי מאי 2011 שימש הנאשם כסגן מפקד מחוז מרכז של משטרת ישראל, בדרגת תת ניצב.

ביום 1/8/11 החל לשמש כנציג משטרת ישראל בארצות הברית ובמסגרת תפקידו זה, היה עליו, בין היתר, לתאם בין גופי החקירה במשטרת ישראל לבין גופי החקירה בארצות הברית.

ביום 1/6/13 קודם הנאשם לדרגת ניצב ובתאריך 20/8/13 החל בתפקידו כראש יחידות לה"ב של משטרת

ישראל.

לראשונה, הכיר הנאשם את הרב יאשיהו פינטו בתחילת שנת 2010. הרב יאשיהו פינטו היה רב ידוע ומוכר, בעל עוצמה רבה בקרב אנשי עסקים ואף בקרב עובדי ונבחרים ציבור רבים. בתקופה הרלבנטית לכתב האישום פעל הרב פינטו באשדוד ובניו יורק ושימש מנהל מוסדות "שובה ישראל" בישראל ובארצות הברית.

פגישתו הראשונה של הנאשם עם הרב פינטו בתחילת שנת 2010, עת שימש הנאשם כסגן מפקד מחוז תל אביב היתה לצורך התייעצות על רקע משבר בזוגיות אליו נקלע הנאשם.

בתחילת הקשר בין הנאשם לרב פינטו, פנה הנאשם אל הרב פינטו וביקש ממנו לסייע לבנו צחי, שהתגורר, אותה עת, בארה"ב, וזאת במציאת עבודה בארה"ב בתחום היהלומים.

בהמשך הדברים נמשך הקשר בין הנאשם לבין הרב פינטו ואנשיו ובמסגרת זו נוצר קשר הדוק בין הנאשם לבין יוסי עמוס, עוזרו האישי של הרב בישראל.

על ידי הרב פינטו ואנשיו נעשו מספר פעולות ובכלל זה פעולות להשגת ויזה עבור אשתו של צחי, דנה, וכן פעולות שונות הכרוכות באיתור מעסיק בקרב אנשי החצר של הרב ושכירת עורך דין להשגת ויזה עבודה. בתמורה לכך, שילמו אנשי הרב פינטו, בתקופה שבין 22/10/10-27/10/10 לעו"ד רוקסן המתמחה בנושא אשרות עבודה, סכום של \$2650 מכספי מוסדות "שובה ישראל".

הוסכם על הצדדים כי הנאשם עצמו לא ידע על פעילות הרב ואנשיו בנושאים אלה.

במועד כלשהו בשנת 2010, במהלך אירוע בביתו של יוסי עמוס, הציע הרב פינטו לנאשם סיוע כספי בסך של 10,000 דולר וזאת על רקע משבר בזוגיות אליו נקלע הנאשם.

הנאשם דחה את ההצעה.

באוגוסט 2011, ולאחר שהנאשם עבר להתגורר בארה"ב, במסגרת תפקידו כנספח המשטרה בארה"ב, הוא פנה אל סוקי, עוזרו של הרב, וביקש ממנו סיוע במציאת מלון הארחה. סוקי הציע לנאשם להתארח במלון "מטרו" הנמצא ברחוב 41(מערב) במנהטן המצוי בבעלותו.

בעקבות פניית הנאשם, פנה סוקי לאחיו, ערן סוקי, אשר ניהל בפועל את המלון וביקש ממנו לארגן לנאשם חדר במלון, ללא תשלום.

בלילה שבין 3/9/11-4/9/11 התארח הנאשם במלון. הוצא לו להתארח ללא תשלום והוא סרב לכך ושילם עבור האירוח במלון \$200 במזומן עבור הלינה ללילה, על פי "אומדנה" שהעריך.

בנובמבר 2011, פנה הנאשם שוב אל סוקי וביקש להזמין חדרים במלון עבור אשתו ובני משפחתה.

במהלך חודש נובמבר 2011, התארחו במלון אשת הנאשם והוריה, במהלך שני לילות. גם הפעם הוצע לבני המשפחה להתארח במלון ללא תשלום, אך הם שילמו בין 200\$ - 250\$ במזומן עבור לינת לילה, על פי "אומדנה" שהעריכו.

בין אפריל 2012 - מאי 2012, פנה הנאשם שוב אל סוקי וביקש להזמין חדר במלון עבור אשתו וחברתה. גם במועד זה הוצע לאשת הנאשם להתארח במלון ללא תמורה, אך היא, בעצת הנאשם, שילמה 150\$ במזומן עבור לינת לילה, על פי "אומדנה" שהעריכה.

בהמשך, במועד בלתי ידוע, פנה הנאשם שוב אל סוקי וביקש להזמין חדר במלון עבור אחיה של אשתו ובת זוגו. הנאשם ציין בפני השניים את הסכום שעליהם לשלם והדגיש בפניהם כי עליהם לשלם עובר האירוח גם אם יוצע להם שלא לשלם.

בין התאריכים 2/10/12-4/10/12 התארחו גיסו של הנאשם ובת זוגו במלון ושילמו סכום של 180-200 דולר במזומן ללינת לילה על פי "אומדנה".

בתאריך 11/4/12, התקשרה אל הנאשם תנ"צ זיוה אגמי, ששימשה אותה עת כמפקדת היחידה הארצית לחקירות הונאה בלה"ב 433, וזאת במסגרת תפקידו כנספח משטרת ישראל בארה"ב ודיווחה לו על חקירה בעמותת "חזון ישעיה" שהתנהלה ביחידתה, במסגרתה עלה חשד בעניינם של הרב פינטו ואברהם ישראל.

זיוה אגמי עדכנה את הנאשם על כך שעל פי החשד, הרב פינטו הוא "מנהל סתרים" בעמותה וכי הוא פועל לשבש את החקירה.

זיוה אגמי אף ביקשה את סיועו של הנאשם בקידום חיקור דין של הרב פינטו בארה"ב, בנושא זה, כשתוגש הבקשה לחיקור הדין.

בשלב זה, הנאשם לא סיפר לזיוה אגמי, או לכל גורם משטרי אחר, על הכרותו עם הרב פינטו ועם אנשיו.

במסגרת תפקידו של הנאשם כנספח משטרת ישראל בארה"ב, התקיימה ביום 14/6/12, פגישת הכרות ועבודה בינו לבין נציג ה-FBI. במהלך הפגישה עלה, בין היתר, נושא חקירת תלונות של הרב פינטו נגד עופר ביטון. הנאשם התבקש על ידי הנציג לקדם את מסירת החומרים שנתבקשו ממשטרת ישראל לצורך קידום חקירה זו. מיד לאחר מכן, להפתעתו של הנאשם, התקשר אליו הרב פינטו ובמהלך השיחה התעניין הרב בתוכן הפגישה ובפרט בחקירת עופר ביטון והחמיא לנאשם על התרשמות חוקרי ה-FBI ממנו.

למחרת, 15/6/12, לאחר כניסת השבת, הגיעו הנאשם ובני משפחתו, יחד עם נציג שב"ס דאז, כדי להתארח בסעודת שבת שאמורה היתה להתקיים בישיבה של הרב פינטו. זמן קצר לאחר הגעתם למקום, מסר אחד מעוזרי הרב לנאשם כי הרב ממתין לו ברחוב הסמוך לישיבה.

הנאשם ניגש למקום ופגש את הרב פינטו שהיה נסער, בשל חקירה משטרתית נגדו.

במהלכה של הפגישה, אחז הרב פינטו בחוזקה בידו של הנאשם, תוך שהוא כאמור, נסער מאוד והתלונן בפני הנאשם על כך שהמשטרה רוצה לפגוע בו. הוא ביקש מהנאשם לשוחח בדחיפות עם ראש אח"מ, יואב סגלוביץ, בקשר לחקירה המתנהלת בעניינו.

במקביל לכך, הציע הרב פינטו לנאשם סכום של 60,000 דולר. הנאשם הגיב כי הוא קצין משטרה ודחה תא הצעתו של הרב פינטו לקבל את הכסף.

לאחר פגישה זו נמשך הקשר הטלפוני בין הנאשם למקורבי הרב.

הנאשם לא דיווח על פגישה זו, על הקשר האמור ועל הצעת השוחד למי ממפקדיו.

בתאריך 11/10/12 נעצר הרב פינטו על ידי משטרת ישראל במסגרת פרשיית השוחד לתנ"צ אפרים ברכה ז"ל, במסגרתה נחשד בכך שהעביר סכום של 100,000 פרנק שוויצרי, באמצעות אשתו, לתנ"צ ברכה והציע להעביר לו סכום דומה נוסף, בתמורה לכך שתנ"צ ברכה יפעל לסגירת תיק חקירת "חזון ישעיה".

גם לאחר שנודע לנאשם דבר מעצרו של הרב פינטו ומהות החשדות נגדו, הוא לא דיווח אודות הצעת השוחד שהוצעה לו על ידי הרב פינטו כארבעה חודשים קודם לכן.

כאמור בכתב האישום, הנאשם לא דיווח כך, הגם שיכול והיה בדיווח מעין זה כדי לסייע בחקירת פרשיית השוחד לתנ"צ ברכה.

במסגרת חקירתו של הרב פינטו בפרשה זו, הוא מסר פרטים מסויימים אודות הקשר בינו לבין הנאשם, לרבות על כך שסייע לבנו צחי במציאת עבודה ועל כך שהנאשם מנע מצחי לסייע לרב פינטו באיסוף ראיות בפרשת הסחיטה (עופר ביטון).

בעקבות כך, בתאריכים 21/2/13 ו-25/7/13 נגבו גרסאותיו של הנאשם, בין היתר, על ידי ראש לה"ב דאז, ניצב מני יצחקי.

במהלכה של חקירה זו נתבקש הנאשם לספר על ההכרות בינו לבין הרב פינטו, על טיב הקשר בין צחי לרב פינטו ועל הסיוע שניתן לצחי על ידי הרב ומקורביו.

הנאשם אישר כי פנה לרב פינטו על מנת שסייע לצחי במציאת עבודה בניו יורק. עם זאת לא דיווח אודות האירוח במלון "מטרו" ואודות הצעת הרב בשנת 2010 לתת לו סכום של 10,000 דולר. כך גם נמנע מלדווח על הצעת השוחד של הרב ביוני 2012 ואודות כך שהרב פינטו היה מודע לחקירה שמתנהלת נגדו.

תסקיר שירות המבחן

על פי הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים, הודה הנאשם בעבירה כאמור לעיל והורשע, והופנה אל שירות המבחן על מנת שיוכן תסקיר בעניינו. שירות המבחן התבקש לבחון בתסקירו גם את האפשרות של ביטולה של ההרשעה. סוכם כי ההגנה תטען לביטול ההרשעה, בעוד המאשימה תעמוד על הותרתה של ההרשעה בדין.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 59, נשוי בשנית ואב לחמישה ילדים. שלושה בגירים מאשתו הראשונה ושניים צעירים מאשתו השנייה.

הנאשם הוא בעל חברה פרטית "מנש אסטרטגיה ניהול וביטחון בע"מ", אולם עקב הרשעתו בתיק זה, אינו יכול לעבוד כחוקר פרטי.

נסקרו תולדותיו של הנאשם וכן התפקידים שמילא במשטרת ישראל לאורך השנים.

הנאשם תאר את הנסיבות שהובילו להכרותו עם הרב פינטו ובהמשך לביצוע העבירה.

הוא נטל אחריות על כך שלא מסר פרטים מלאים על הקשר בינו לבין הרב, לרבות הצעת השוחד. הנאשם ציין כי הוא מתקשה להבין את התנהגותו ואת הפער שבין מהלך חייו כשומר חוק ואמון על אכיפת החוק בתפקידים בכירים לבין המנעותו בזמן אמת מלדווח על הצעת השוחד כמתחייב ממעמדו הבכיר ומערכיו, כך גם בהמשך, בידועו על החקירה המתנהלת נגד הרב.

הנאשם הדגיש בפני שירות המבחן כי לא עשה זאת מתוך כוונה להסתיר מידע או לגרום לפגיעה כלשהי. הוא הביע צער על ביצוע העבירה והדגיש כי הוא תופס את עצמו כאדם נורמטיבי ושומר חוק, אשר מרבית חייו הבוגרים פעל במסגרת תפקידיו למנוע עבריינות.

העובדה כי עתה הוא עומד לדין פלילי גורמת לו למצוקה רגשית קשה.

עוד ציין הנאשם כי הוא משלם בגין כך מחיר אישי כבד, בין היתר, בפרישתו מהמשטרה, בנזק שנגרם לשמו ובחשיפה התקשורתית שהיתה לפרשה זו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם הוא אדם שפעל לאורך חייו בנחישות ובדבקות על מנת לבנות את עצמו ולהתפתח מבחינה אישית ומקצועית, כשהוא מזוהה מאוד עם מערכת אכיפת החוק ופועל להתקדם בתוכה, להשפיע ולהוביל. על רקע זאת וההערכה לה זכה, בולט מאוד הפער לבין האמור לעיל לבין ביצוע העבירה וחומרתה.

כמצויין לעיל, הנאשם התקשה להבין מה הוביל להמנעותו מדיווח ושירות המבחן העריך כי יתכן ויש בכך כדי להעיד על קשייו להתמודד עם מורכבות ואופי הקשר הבינאישי שיצר עם הרב פינטו, דמות ידועה בציבור, כלפיה חש יראת כבוד וקרבה, באופן שנראה שהשפיע על שיקול דעתו וגרם להתנהגותו בביצוע העבירה.

שירות המבחן ציין כי הגם שמדובר בעבירה יחידה וראשונה, הרי קיימת חומרה יתירה בכך שנעברה על ידי

אדם בדרגה בכירה ממערכת אכיפת החוק, והיא עבירה שיש בה פגיעה חמורה בתדמית הציבור כלפי מערכת זו.

מנגד שקל שירות המבחן את תפקודו הטוב של הנאשם לאורך השנים וההערכה הרבה לה זכה, כמו גם את תרומתו למשטרה ולחברה ועוד שקל את נטילת האחריות והבעת החרטה. שירות המבחן ציין כי מאחר שהנאשם אינו עוסק עוד בתפקידו הרי שפחת הסיכון להישנות עבירה דומה.

שירות המבחן סבור כי העונש הראוי במקרה זה שיש בו לשקף את מכלול השיקולים והאינטרסים הוא צו של"צ.

שירות המבחן ציין כי הוא ער לנסיבות החמורות של ביצוע העבירה ועל כן התלבט באשר לשאלת אפשרות ביטול ההרשעה. לאחר ששקל את האפשרות של פגיעה עתידית בתעסוקתו של הנאשם, והאפשרות לנהל בעתיד אורח חיים נורמטיבי ללא הכתם של הרשעה פלילית, לרבות האפשרות לקבל רישיון לעסוק כחוקר פרטי, ומתוך שמירה על האיזון בין פגיעה נוספת לחומרת העבירה, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב ביטול ההרשעה.

טיעוני התביעה

בטיעוניה, סקרה התביעה את נסיבות העבירה, כפי שפורטו בכתב האישום, כאמור לעיל, וציינה כי היא רואה נסיבות אלה בחומרה. התביעה ציינה כי המדובר בנאשם הנמנה עם שדרת הפיקוד הבכירה של משטרת ישראל ועל כן מודע למשמעות המעשים ולמשמעות מעמדו ואחריותו.

לא אחת נקבע בפסיקת ביהמ"ש העליון, כך ציינה התביעה, כי כרום המעמד, כך גם גודל האחריות ועל כן מדובר בסטייה חמורה מן השורה.

עוד הוסיפה התביעה כי אין המדובר במעידה חד פעמית, אלא בעבירה מתמשכת, כאשר לנאשם היו מספר הזדמנויות לדווח על הדברים ולחשוף אותם והוא לא עשה כן. יש במעשיו של הנאשם משום השחתת השורות ופגיעה בטוהר המידות של עובדי הציבור. הנאשם הניח לאינטרסים הפרטיים שלו להתערבב אל תוך תפקידו ולהשפיע על האינטרסים הציבוריים שהוא אמון על שמירתם.

התביעה ציינה כי הנאשם פגע במעשיו בערכים מוגנים של חובת עובד הציבור לבצע את תפקידו באמינות ויושרה, כך נפגע גם הערך המוגן של שמירה על שלטון החוק, תדמית המשטרה בעיני הציבור ואמון הציבור.

הפגיעה היא פגיעה משמעותית וגבוהה והנזק שנגרם או יכול היה להגרם אינו מדיד, אך הוא ממשי, שכן מעבר לפגיעה בטוהר השירות הציבורי ובאמון הציבור, הרי שנגרם נזק מוחשי למערכת אכיפת החוק משמידע שיועד חשוד על חקירתו, לא הובא לידיעת היחידה החוקרת ולא הועבר מידע נוסף שהיה בו כדי לשפוך אור על החקירה.

לטעמה של התביעה יש להעביר מסר ברור וחד משמעי, לפיו אין להשלים עם נורמות התנהגות מעין אלה.

התביעה ציינה כי מבחינת הענישה הנוהגת, לא עלה בידה לאתר פסיקה קודמת התואמת באופן מדויק את התיק דנן, אך הציגה אסופת פסיקה בעניינם של שוטרים, ממנה, לטעמה, יש להקיש.

מאחר שבפסקי דין אלה הוטלו על נאשמים עונשי מאסר לריצוי בפועל, התנגד ב"כ הנאשם, לטיעון זה, עוד במהלך טיעוני המאשימה בצינו כי על פי סעיף 15א לחסד"פ, שומה על המאשימה להודיע כבר בפתח ההליך הפלילי על כוונתה לדרוש עונש מאסר בפועל בעניינו של הנאשם והנה המאשימה לא עשתה כן ובכתב האישום לא בא זכרה של דרישה כזו ומכאן שהמאשימה מנועה, עתה, מלטעון טיעונים כאלה.

התביעה טענה כי אף אם מדובר בהשמטה, הרי שזוהי השמטה טכנית, שכן בתיק זה התקיימו הליכי שימוע והליכי גישור, ובמהלך כל השיח עם הסניגורים, הוברר להם כי התביעה עתידה לבקש להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

לטעמה של התביעה מתחם הענישה הראוי במקרה זה נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

התביעה ערה לעברו הנקי של הנאשם וכן לתסקיר שהוגש בעניינו, אך הדגישה כי אף על פי התסקיר, הרי שנטילת האחריות על ידי הנאשם אינה מלאה ממש. עוד ציינה כי אין במקרה זה נזקקות לשיקום, או שיקול מכריע אחר להתחשבות מיוחדת בנאשם, שיש בהם כדי להביא לביטול ההרשעה.

התביעה ציינה כי הנאשם הוא בעל חברה פרטית ואמנם הוא מבקש להוציא רישיון של חוקר פרטי, אך מטה לחמו אינו תלוי בכך.

חומרת המעשים ונסיבותיהם, אינם מאפשרים ביטול הרשעתו.

התביעה ביקשה לדחות את המלצות שירות המבחן ולהותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה וכן לגזור עליו עונש מאסר בן חמישה חודשים שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, בצירוף מאסר מותנה וקנס.

ראיות לעונש של ההגנה

מטעמו של הנאשם העידו שני עדי הגנה לעניין העונש.

ניצב בדימוס שחר איילון מסר כי הוא מכיר את הנאשם מזה כשלושים שנה על רקע עבודתם במשטרת ישראל בתפקידים שונים.

מדובר, כך סיפר, באדם הנכון תמיד לסייע לאחרים ועל פי הכרותו עימו הוא אדם ישר באופן קיצוני. בעת שהעד שימש כמפקד מחוז תל אביב היה הנאשם סגנו ומילא תפקידו בהצלחה.

ניצב בדימוס דוד צור סיפר על הכרותו לאורך השנים עם הנאשם בתפקידים השונים, לרבות אחד מהם בהם שימש הנאשם כסגנו. הוא סיפר כי הנאשם אמיץ מאוד ומפקד מצויין. העד אף הזכיר אירוע טרור בו חולצו בני ערובה ואשר לנאשם היה בו חלק משמעותי מאוד.

העד סיפר על הרקע ממנו צמח הנאשם ועל אף רקע קשה זה, כיצד צמח במסגרת אכיפת החוק ועלה בה עד כי הגיע לתפקידים בכירים מאוד.

כן הוגשו על ידי ב"כ הנאשם תעודות הוקרה והערכה שונות שקיבל הנאשם לאורך השנים בשל אופן תפקודו והתנהלותו.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם פתח את טיעוניו בכך שמאז חשיפת פרשה זו בשנת 2014 עברו על הנאשם ימים קשים מאוד.

ב"כ הנאשם סקר את תולדות חייו של הנאשם ואת התקדמותו בצבא ובמשטרה, לרבות הצטיינותו בתפקידים מסויימים ובאירועים מסויימים. הנאשם זכה לקבל בשל אלה תעודות הוקרה רבות, אותן הציג בא כוחו לבית המשפט.

הוא ציין כי בחודש פברואר 2014, על רקעה של פרשה זו, החליט הנאשם לפרוש ממשטרת ישראל.

היה זה במהלכה של החקירה ומשהנאשם סבר כי אינו מקבל גיבוי ראוי.

ב"כ הנאשם הרחיב בטיעוניו לגבי אופן חקירתו של הרב פינטו, מועדה והעוול שנגרם בשל כך לנאשם. לא מצאתי להתייחס לעובדות אלה, שאינן חלק מעובדות כתב האישום שהוגש בהסכמה כחלק מהסדר הטיעון.

עם זאת הוצגה לביהמ"ש החלטת ביהמ"ש העליון ב-בג"צ 6410/14 שעניינה הסדר הטיעון שגובש בין המדינה לרב פינטו. ב"כ הנאשם הפנה בהחלטה זו אל הביקורת שהופנתה.

ב"כ הנאשם חזר והדגיש כי הנאשם לא קיבל למעשה, כל טובת הנאה בשל מעשיו ואף האירוחים במלון אינם בגדר טובת הנאה כיוון שנמסרה תמורה בשלהם ואין הוא מוצא פסול כלשהו ב"אומדנה" שנערכה על ידי הנאשם, או מי מטעמו, לצורך תשלומים אלה.

למעשה, כך טען ב"כ הנאשם כל שעל בית המשפט לדון בו הוא אי הדיווח של הנאשם על הצעת השוחד של

הרב פינטו אליו. הא ותו לא. וכל מערכת העובדות האחרת הנזכרת בתיק, אינה רלבנטית לשיקוליו של ביהמ"ש.

ב"כ הנאשם סבור כי אין לקבל את טענות התביעה כי המניע לאי הדיווח של הנאשם אודות הצעת שוחד זו, היא בשל טובות הנאה שקיבל מהרב פינטו, שכן, כאמור לעיל, הוא מעולם לא קיבל טובת הנאה כלשהי וכאשר הוצעה לו כזו הוא דחה אותה. על כן גם אינו מקבל את טענות התביעה כי היה במעשיו של הנאשם משום השחתה ופגיעה בטוהר המידות.

ב"כ הנאשם ביקש כי ביהמ"ש יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 192 לחסד"פ ויורה על ביטולה של ההרשעה. לטעמו, זהו המקרה המובהק בו יש להורות על ביטולה של ההרשעה.

ב"כ הנאשם הדגיש כי הגם שהנאשם לא דיווח כנדרש, הרי שכתוצאה מדיווחו לא נגרם נזק כלשהו וניתוחו את נסיבות האירועים, כפי שהציג לעיל, מראות כי אין המדובר באירוע חמור.

עוד הוסיף כי הרשעתו בדין של הנאשם עלולה לפגוע בעתידו, כיוון שהגם שהנאשם מנהל עסק פרטי, הוא חפץ לקבל רישיון והרשעה פלילית תמנע ממנו לעשות כן.

ב"כ הנאשם חזר וטען כי הגם שנאשם שגה במעשיו אין המדובר באדם עבריון.

עוד הוסיף כי גם לענין זה יש לשקול את מסלול התפקידים שביצע הנאשם ואת תרומתו הניכרת למשטרה ולחברה בכלל וכי בשל מעשים אלה נאלץ לפרוש מן המשטרה.

ב"כ הנאשם אבחן את אסופת הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה ומאידך גיסא הציג אסופת פסיקה של מקרים שהסתיימו בלא הרשעה וביקש ללמוד מהם גזירה שווה.

לטעמו של ב"כ הנאשם מתחם הענישה שהציגה המאשימה אינו ראוי במכלול הנסיבות והמתחם הראוי הוא קנס והתחייבות. הוא ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהטיל על הנאשם שעות של"צ וקנס. זאת, מעבר לטיעוניו, כאמור לעיל כי התביעה מנועה מלעתור למאסר בפועל.

דברי הנאשם

בדברו האחרון הדגיש הנאשם כי מעולם לא פגע בארגון בו שירת וכי שרת במשטרה 37 שנים שירות למופת. עוד הדגיש כי מעולם לא נתן טובות הנאה ולא קיבל כאלה לא מסר מידע כלשהו ולא היה מאנשיו של הרב פינטו, אלא היה בקשר עם יוסי בלבד שהוא חברו. הוא שב וחזר על כך שהוא אינו עבריון.

שאלת ההרשעה

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה כלשהו, הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך.

כבר בעבר, בהלכת כתב, נקבעו המבחנים לכך.

המדובר, על פי הלכה זו, והעוקבות לה, בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה. המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר, המצטבר לו, הוא כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

מושכלות היסוד כפי שנקבעו בהלכת כתב הן:

"תכליתו של סעיף 71א לחוק, כפי שהיא משתקפת גם מן ההיסטוריה החקיקתית שלו, דומה איפוא לתכלית סעיף 1 לפקודת המבחן, המאפשר, כאמור, לעיל, להטיל מבחן ללא הרשעה. מטרת שני אמצעים אלה היא שיקומית. ואולם כידוע, שיקומו של נאשם - הגם שהוא מהווה שיקול מהותי שלציבור כולו ענין בו - הינו אך אחד משיקולי הענישה, שאליו מתווספים שיקולים אחרים הנובעים מאופייה של העבירה.

אכן ענישתו של הנאשם אינדיבידואלית ובית המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על פי מהות העבירה. ואולם מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו, אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית, איפוא, בהצטבר שני גורמים: ראשית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסויים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

(ראו ע"פ 2083/96 כתב נ. מ"י, פ"ד נ"ב(3), 337)

בעקבות הלכת כתב ראו גם, בין היתר, ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 3301/06 ביטי נ. מ"י.

כך נקבע, על ידי בתי המשפט על ערכאותיהם השונות לאורך השנים וכך נקבע על ידי ביהמ"ש העליון ב-ע"פ 240/16 מ"י נ. פלוני:

"הכלל שנקבע בענין כתב הוא כי החריג של אי הרשעה שמור למקרים בהם מתקיימים שני תנאים מצטברים: פגיעה חמורה בסיכויי השיקום של הנאשם וסוג העבירה המאפשר אי הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה

הרחבים. לאמור, כי בבוא בית המשפט לשקול אפשרות של אי הרשעה עליו לשקול לא רק את עניינו של הנאשם אלא גם להשיא מבטו למעגל החברתי הרחב ולבחון את האינטרס הציבורי. בענין זה עמד השופט ש' לויין על כך שמשעה שהנאשם נמצא אשם במעשה, הכף מוטת להרשעה ויש לתת משקל רב לאינטרס הציבורי המושג בתכליות המשפט הפלילי: "הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

לא אחת נקבע על ידי ביהמ"ש העליון כי יש צורך להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות עתידית וערטילאית. כך נקבע, בין היתר, ב-ע"פ 8518/12 ציפורה נ. מ"י.

בעניינו כותרתה של העבירה בה הורשע הנאשם במסגרת הסדר הטיעון היא אי דיווח, אולם יש לבחון את הנסיבות האופפות עבירה זו, והן אף פורטו בהרחבה בכתב האישום המתוקן, כמצוותו של תיקון 113 לחוק העונשין.

שומה, על פי אותו תיקון לחוק, על בית המשפט לבחון אותן נסיבות האופפות את העבירה, בבואו לקבוע את מתחם הענישה הראוי לה לאותה עבירה.

תחילתו של הקשר בין הנאשם לרב פינטו אינה פסולה ואין בה, בתחילתו, מעשה עבירה כלשהו. הנאשם, כך על פי כתב האישום פנה אל הרב פינטו על מנת להתייעץ עימו בשל משבר בו היה שרוי.

ניתן לומר כי אף פנייתו של הנאשם אל הרב פינטו כי יסייע לבנו השווה בארה"ב, במציאת מקום עבודה, אין בה פסול כלשהו, ואולם עובדות כתב האישום מעלות כי בשל פנייה זו נעשו על ידי הרב פינטו ואנשיו פעולות שונותהכרוכות באיתור מעסיק וכן עורך דין המתמחה בהשגת אשרת עבודה ובתמורה לכך אף שילמו אנשי הרב לאותו עורך דין סכום כסף בלתי מבוטל של \$2650.

אמנם, כעולה מההסכמה בין הצדדים, הרי שהנאשם לא היה מודע לפעולות אלה של הרב ואנשיו, ואולם, נמצאנו למדים כי הקשר בין הנאשם לרב פינטו ואנשיו והבקשות שהביא בפניהם, הביאו לסוג כזה של פעילות שבוודאי אינה ראויה ואינה הולמת כאשר מדובר בבעל תפקיד ומעמד כנאשם.

כבר בשנת 2010 הציע הרב פינטו לנאשם סיוע כספי בשל בעיותיו בסכום ניכר של 10,000 דולר. אפילו תמצא לומר כי אותה עת לא חלה כל חובה על הנאשם לדווח על הצעה זו שכן היא נעשתה במסגרת הידידות בין השניים ואין בה כל פסול, הרי שבשלב מאוחר יותר וכפי שעוד יפורט להלן, ובמסגרת תפקידו הובהר לנאשם כי הרב פינטו מצוי בחקירה והוא אף נתבקש לסייע בכך בדרכים מסויימות. או אז, בוודאי שהיה עליו לדווח על הכרותו משכבר עם הרב פינטו, לרבות אופי הידידות והצעת הכסף כאמור לעיל. כזכור, הוא לא עשה כן.

במהלך השנים הרלבנטיות לכתב האישום התארחו הנאשם ובני משפחתו במלון הנמצא בבעלותו של עוזרו של הרב פינטו, המצוי במידטאון מנהטן, ניו יורק.

מדובר בארבע הזדמנויות שונות בהן התארחו הנאשם ובני משפחתו במלון.

אמנם, הגם שהוצע להם להתארח במקום ללא תשלום, סרבו הנאשם ובני משפחתו לעשות כן ועמדו על כך שעליהם לשלם עבור הלינה במלון, אך התשלום לא בוצע על פי תעריף קבוע של המלון, אלא על פי "אומדנה" שערכו הנאשם ובני משפחתו.

כך בהזדמנות הראשונה היתה אומדנה זו \$200 ללילה, בהזדמנות השניה בין \$200-250 ללילה, בהזדמנות השלישית \$150 עבור לילה ובהזדמנות הרביעית בין \$180-200 עבור לילה.

גם בכך יש כדי ללמד על טיב ההכרות והיחסים בין הנאשם לבין הרב פינטו ואנשיו. בתפקידו ובמעמדו אל לו לנאשם, כמו גם על בני משפחתו, לשלם עבור אירוח במלון, בנסיבות מעין אלה, על פי "אומדנה" אלא לשלם מלוא התעריף, הנדרש מאורחים אחרים.

יש בכך כדי להשליך, לאחר מכן, על כך שהנאשם לא דיווח, משהיה עליו לעשות כן על עצם הכרותו עם הרב פינטו ועם אנשיו, כמו גם על טיב ההכרות, לרבות האירוח במלון בנסיבות אלה. יש בכך גם כדי להשליך על הנסיבות האופפות אי דיווח זה.

כפי שצינתי לעיל, ניתן לטעון כי בשלבים הראשונים של ההכרות עם הרב פינטו ועם אנשיו לא היה מקום לדווח דבר, אולם באפריל 2012 ובמסגרת תפקידו כנספח משטרת ישראל בארה"ב, נמסר לנאשם על ידי מפקדת יאח"ה בלה"ב אודות חקירה המתנהלת באשר לחשד שעלה בעניינו של הרב פינטו ואברהם ישראל. היא אף ציינה בפניו כי על פי חשד זה הרב פינטו פועל לשבש את החקירה. הנאשם נתבקש על ידיה לסייע בקידום חיקור דין בארה"ב בעניינו של הרב פינטו, כאשר תוגש בקשה זו.

או אז, שומה היה על הנאשם לדווח למפקדת יאח"ה אודות הכרותו עם הרב פינטו וטיב הכרותו, אולם הוא לא עשה כן.

יתר על כן, כעולה מכתב האישום ולאחר מועד זה, בו נערכה השיחה עם מפקדת יאח"ה ב-11/4/12 התארחו בני משפחתו של הנאשם במלוננו של עוזרו של הרב פינטו כמפורט לעיל בשתי הזדמנויות, בחודשים אפריל-מאי 2012 ובחודש אוקטובר 2012.

לאחר פגישה זו עם מפקדת יאח"ה, ובמסגרת תפקידו של הנאשם בארה"ב, הוא נפגש עם נציג ה-FBI ונתבקש על ידיו לקדם את מסירת החומר שהתבקש ממשטרת ישראל בנושא חקירת תלונות הרב פינטו נגד עופר ביטון. לאחר שיחה זו, כך הסתבר, התקשר הרב פינטו אל הנאשם והתעניין בתוכנה של הפגישה עם נציג ה-FBI ואף החמיא לנאשם על התרשמות חוקרי ה-FBI ממנו.

נדמה כי אמור היה להיות ברי לנאשם כי גם על כך היה עליו לדווח לממונים עליו, אולם כך לא נעשה.

למחרת, יום שישי - 15/6/12, הגיעו הנאשם ובני משפחתו יחד עם נציב שב"ס דאז להתארח בסעודת שבת בישיבה של הרב פינטו במנהטן.

הנאשם נתבקש על ידי אחד מעוזרי הרב לצאת אל הרחוב הסמוך ולהיפגש עם הרב הממתין לו שם.

הנאשם הבחין כי הרב נסער מאוד בשל חקירה משטרתית נגדו והרב אף הלך בפניו כי המשטרה מבקשת לפגוע בו. הרב פינטו ביקש מהנאשם לשוחח בדחיפות עם ר' אח"מ במשטרה באשר לחקירה זו. במקביל הציע הרב לנאשם סכום של \$60,000.

הנאשם השיב בשלילה להצעה זו.

גם לאחר פגישה זו המשיך קשר טלפוני בין הנאשם לבין אנשי הרב ודיווח אודות פגישה זו ותוכנה לא נמסר לאיש ממפקדיו של הנאשם או לגורם אחר כלשהו.

לא למותר לציין כי הנאשם ידע בשלב זה, הן מן הגורמים הרלבנטיים במשטרת ישראל, הן מגורמי החקירה בארה"ב ואפילו מהרב פינטו עצמו, כי בעניינו של הרב פינטו מתנהלת חקירה ועל אף דרגתו הבכירה ותפקידו במשטרת ישראל, הוא מצא להמשיך ולהיפגש עם הרב פינטו ואנשיו וחמור מכך, לא מצא לדווח אודות פגישות אלו ותוכן לאיש.

ואולם, גם בשלב מאוחר יותר, באוקטובר 2012 ולאחר שהרב פינטו נעצר ונחקר ודבר מעצרו של הרב והחשדות שהופנו נגדו הודעו לנאשם, הוא לא מצא לדווח אודות הכרותו עם הרב פינטו, טיב הכרותו, הפגישות עימו ותוכן.

במהלך חקירתו של הרב פינטו במשטרת ישראל הוא שמסר פרטים אודות קשריו עם הנאשם, לרבות על סיועו במציאת עבודה לבנו של הנאשם.

משנתבקשה גרסתו של הנאשם בחקירה על ידי ר' לה"ב דאז, הוא אישר כי פנה אל הרב פינטו על מנת שיסייע במציאת עבודה לבנו, אך לא דיווח אודות האירוח במלון של עוזר הרב, כמו גם על הצעת הרב, בשנת 2010, לתת לו \$10,000. כך גם נמנע מלדווח אודות הצעת השוחד ביוני 2012 כמפורט לעיל ואודות העובדה כי אז היה הרב פינטו מודע לחקירה שהתנהלה נגדו.

אין צריך לומר כי מקצין כה בכיר במשטרה בתפקידו של הנאשם ובמעמדו בארגון זה מתחייבות נורמות התנהגות שונות לחלוטין.

מתחייב ממנו דיווח אמת ומלא בכל עת, בכל נושא ובוודאי בנושא מעין זה, הכרוך בחקירה, בחשד ובאפשרות

לשיבוש חקירה.

יתר על כן, הנושא הובא לידיעתו של הנאשם לא באקראי, רק מפיו של הרב פינטו עצמו, אלא מגורמי משטרה וחקירה, במסגרת תפקידו שלו, ואף הובא בפניו כי ישנו חשד כי הרב פינטו ישבש חקירה.

באי הדיווח ובהסתרת הדברים היה מעבר לגרימת נזק לחקירה מסויימת זו, מעילה קשה ומשמעותית באמון שניתן בנאשם על ידי הארגון בו שירת ועל ידי מפקדיו בארגון זה, האמון על אכיפת החוק ושמירה על בטחון הציבור.

הנאשם היה מצוי היטב ברזי עבודת המשטרה וברזי החקירות ועל כן אף היה מודע היטב למשמעות של אי הדיווח שלו ועל ההשלכות הנובעות ממנו.

מעשיו של הנאשם התמשכו על פני זמן רב ועל פני תקופה לא קצרה. במספר הזדמנויות, יכול היה הנאשם וחייב היה לדווח אודות הכרותו עם הרב פינטו וטיב ההכרות והוא לא עשה כן.

יתר על כן, הוא המשיך בקשר עם הרב ועם אנשיו, כפי שפורט לעיל.

יש בכך משנה חומרה.

הפגיעה הקשה היא, איפוא, אינה רק באמון שניתן בנאשם על ידי הארגון בו שירת, אלא גם באמון שניתן בארגון זה על ידי הציבור, הנושא עיניו אל ארגון זה, בתקווה כי יאכוף את החוק, כי ידאג לשמירה על שלטון החוק, כי ימגר את הפשע וכי יביא לנורמות התנהלות והתנהגות ראויות והולמות בחברה. במיוחד אמורים הדברים לגבי הקצינים הבכירים בארגון זה, האמורים לשמש מופת ודוגמא לפקודיהם שבמשטרה ולציבור כולו.

הנה כי כן, במעשיו של הנאשם נפגעה תדמיתה של המשטרה ונפגע אמון הציבור במשטרה.

כרום תפקידו של הנאשם וכרום מעמדו במשטרת ישראל, כך מצופה ממנו התנהגות נורמטיבית וערכית ומתן דוגמה ומופת לאחרים.

וכך גם, ככל שהוא סוטה מרמת התנהגות מצופה זו, כך קשה יותר הפגיעה בתדמית המשטרה ובאמון הציבור.

משנבחנות הנסיבות האופפות את מעשי העבירה, כפי שנסקר לעיל והנסיבות של עושה המעשה, נראה, איפוא, כי אין מקרה זה עולה בקנה אחד עם אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן, הנזכרים בהלכת בית המשפט העליון, בהם ניתן לסיים את ההליך הפלילי ללא הרשעה בדין, מבלי לפגוע פגיעה משמעותית ומהותית באינטרסים הציבוריים.

על כן, אין עניינו של הנאשם עונה על המבחן הראשון הנזכר בהלכת כתב.

בהיות שני המבחנים הנזכרים בהלכת כתב מבחנים מצטברים, די היה בקביעה זו. ואולם, למעלה מן הצורך, אדון גם במבחן השני.

המבחן השני עניינו בפגיעה עכשווית, ממשית וקונקרטית בעתידו של הנאשם ובשיקומו. הלכה זו חוזרת ונשנית בפסקי הדין של ביהמ"ש העליון.

ראו למשל: רע"פ 54/15 פלוני נ. מ"י; רע"פ 1439/13 קשת נ. מ"י; רע"פ 8627/12 הנסב נ. מ"י.

בענייננו, טוען הנאשם לכך, שהגם שהוא בעל חברה פרטית העוסקת באבטחה, הרי שברצונו לקבל רישיון של חוקר פרטי והרשעה בפלילים תמנע ממנו אפשרות זו.

חוק חוקרים פרטיים קובע בסעיף 4(6) באשר לתנאים לקבלת רישיון של חוקר פרטי:

"לדעת הוועדה אין מניעה - מטעמים של בטחון הציבור או מטעמים של עברו, תכונותיו או התנהגותו של המבקש - להענקת הרישיון".

מכאן, שאין הרשעה בדין גוררת מניה וביה הימנעות מאפשרות להענקת רישיון חוקר פרטי למאן דהוא, אלא שנושא זה מצוי בשיקול דעתה של הוועדה האמונה על הענקת הרישיון.

בענין זה, קבע ביהמ"ש, לא אחת כי מקום בו נשקלת אפשרות כזו, הרי ראוי להותיר שאלה זו לגורמים הרלבנטיים האמורים לשקול נושא זה. וראה למשל,

רע"פ 5018/18 בוזגלו נ. מ"י

"על מנת לבטל את הרשעתו נדרש המערער להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכווי שיקומו ולבסס אותה באמצעות ראיות (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ. מ"י; רע"פ 3589/14 לוזון נ. מ"י; רע"פ 1097/18 בצלאל נ. מ"י).

בענייננו, בית משפט השלום מציין כי "... לא הונחה לפני ולו ראשית ראיה כי הרשעת הנאשם בדין נשוא הליך זה, היא זו שתפגע ביכולתו לשמש כרופא בבוא העת". יתירה מכך, אני סבור כי גם אם עלולה יכולת הנאשם לשמש כרופא בעתיד, צדק בית המשפט קמא בכך שהותיר את הדיון בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי, שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים".

הנאשם הוא בעל חברה שעניינה אבטחה ועתידו ותעסוקתו העתידית לא ייפגעו בשל הרשעה. אפילו תמנע ממנו האפשרות לקבל רישיון כחוקר פרטי, הרי שתעסוקתו לא תפגע וכך גם לא ייפגע עתידו הכלכלי.

וכן יצוין ויודגש כי לא אחת חזרו בתי המשפט על כך כי אפילו עומדת תעסוקתו העתידית של הנאשם בסכנה, בשל אופי עיסוקו וטיב מקצועו, הרי שאם האינטרס הציבורי מחייב הרשעתו, אין מקום בשל עיסוקו, טיבו ומהותו, לסיים את ההליך בעניינו באי הרשעה.

לא אחת קבע ביהמ"ש העליון כי גם כאשר הרשעה של נאשם עלולה לפגוע בתעסוקתו בעתיד, הרי שמקום בו חומרת העבירה ונסיבותיה, או כאשר מדובר במקצוע המציב משוכות אתיות למבקשים לעסוק בו, יש להעדיף את האינטרסים הציבוריים ולשמור על צביונו של המקצוע וטוהר המידות ועל כן אין לסיים את ההליך בלא הרשעה.

ראו למשל:

רע"פ 6137/06 זיס נ. מ"י; רע"פ 6268/12; רע"פ 1705/17 פלונית נ. מ"י.

ולא התעלמתי גם מהמלצותיו של שירות המבחן.

שירות המבחן עצמו ציין כי התלבט בשאלה זו של אפשרות ביטול ההרשעה וזאת מפני שהוא ער "לנסיבות החמורות של ביצוע העבירה והקשרה". עם זאת, בשל הפגיעה האפשרית בתעסוקתו העתידית של הנאשם, האפשרות לקבל רישיון חוקר פרטי והאפשרות להמשיך ניהול אורח חיים נורמטיבי ללא הכתם של הרשעה פלילית, המליץ שירות המבחן, סוף דבר כי ביהמ"ש שישקול בחיוב ביטולה של ההרשעה.

אכן על בית המשפט לתת משקל להמלצות שירות המבחן, אך אל לו ליתן להן משקל בלעדי, בלתי-אין.

שירות המבחן אמון על שיקוליו של הנאשם ועל אלה בלבד.

בית המשפט הוא שאמון על מכלול השיקולים ולרבות על האינטרסים הציבוריים. על כן, בבוא בית המשפט לדון בעניינו של הנאשם, יביא במכלול שיקוליו את המלצות שירות המבחן, אך כאמור כחלק ממכלול השיקולים ולא כשיקול בלעדי.

ראו לענין זה: ע"פ 405/06 מ"י נ. חליחל; רע"פ 3058/07 פז נ. מ"י.

על כן, ומשהאינטרסים הציבוריים אינם מאפשרים את סיומו של ההליך בלא הרשעה בדין ומשלא מצאתי כי שיקולי שיקום או שיקולי עיסוק עתידי, גוברים על שיקולים אלה, כהלכת בית המשפט העליון, אני דוחה את הטענה בדבר ביטולה של הרשעתו של הנאשם ומורה כי היא תיוותר על כנה.

סעיף 15א לחסד"פ

לאור תוצאתו הסופית של גזר דין זה וכפי שעוד יפורט להלן, הרי שלמעלה מן הצורך אדון בטענת ב"כ הנאשם כי התביעה היתה מנועה מלעתור לעונש מאסר בפועל וזאת לאור לשונו של סעיף 15א לחסד"פ.

מצאתי כי משנטענה הטענה, יש מקום להשיב לה.

סעיף 15 א לחסד"פ קובע כך:

"15א. (א) (1) סברתובעכיקיימתאפשרותשיבקשמביתהמשפטלהטילעלנאשםעונשמאסרבפועלאמיורשע, יודיעעלכךהתובעלביתהמשפטבמועדגשתכתבהאישוםאובמועדאחרלפניתחילתהמשפט....
(2)ב) עלאףהוראותסעיףקטן (א)1), לאמסרהתובעהודעהכאמורבאותוסעיףקטןלפניתחילתהמשפט, וסברהתובע, לאחרתחילתהמשפט, כינתגלונסיבותחדשותאונמצאוטעמיםאחריםהמצדיקים, לדעתו, לבקשמביתהמשפטלהטילעלנאשםעונשמאסרבפועל, יודיעעלכךהתובעלביתהמשפטולנאשםבהזדמנותהראשונה.
(ג) מסרהתובעהודעהלפיהוראותסעיףזה, ימונהלנאשםשאינומיוצג, סניגור."

סעיף זה נבחן בהרחבה בהחלטתו של בית המשפט העליון ב-רע"פ 8058/12 אבו לבן נ. מ"י ונקבע בה לאחר ניתוח הסעיף, לרבות דיון בהצעת החוק ש'קדמה לו כי "תכליתה של החובה הקבועה בסעיף היא בראש ובראשונה להבטיח את זכותו של הנאשם לייצוג... נקודת המוצא שלא יוטל עונש מאסר בפועל על נאשם שאינו מיוצג; לשם כך נקבעה חובתה של התביעה להודיע בהזדמנות הראשונה על כוונה לעתור לעונש מאסר".

אף שם נדחתה הטענה, כאשר העתירה למאסר בפועל הובאה לראשונה, בפני ביהמ"ש, בשלב הטיעונים לעונש.

על הלכה זו חזר ביהמ"ש העליון ב-רע"פ 5184/15 קניימר נ. מ"י.

העונש

הנסיבות לחומרה נמנו לעיל, כמו גם הפגיעה באינטרסים הציבוריים וההשלכות שיש לכך.

מנגד יש לשקול את הודאתו של הנאשם באשמה, את הבעת החרטה ונטילת האחריות.

עוד יש לשקול את תרומתו הניכרת של הנאשם לאורך שנים רבות מאוד למשטרת ישראל בה שרת בתפקידים שונים ובכירים, כמו גם את תרומתו לחברה ולקהילה.

אמנם, וכפי שציינתי לעיל, כרום מעמדו ובכירותו של הנאשם כן מצופה ממנו התנהלות ערכית יותר והתנהגות באופן שיש בו כדי לשמש מופת ודוגמא לאחרים, אך עם זאת, ביום פקודה יש לזקוף לזכותו את תרומתו רבת השנים ואת תפקודו המעולה, למעט פרשה זו.

כן יש לשקול את פרישתו של הנאשם מהמשטרה בעקבות הפרשה דנן.

חשיבות רבה מאוד, היא מהותית ועיקרית בפרשה זו, אני רואה בהותרת הרשעתו של הנאשם על כנה. יש בכך

כדי ליתן מענה לאינטרסים הציבוריים וכן ליתן מסר ראוי בדבר הגינוי שיש לגנות מעשים מעין אלה.

ועל כן ולאחר שיקול מכלול השיקולים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע.

צו של"צ, בהיקף של 200 שעות, כהמלצת שירות המבחן בתסקירו.

עותק גזר הדין יועבר אל שירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"א טבת תשע"ט, 19 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.